

Nr 27.

Av herr **Lindman m. fl.**, om anslag till det frivilliga skytteväsendets befrämjande.

Den svenska frivilliga skytterörelsen har allt sedan sin tillkomst haft till mål att öka landets försvarskraft. Dess verksamhet har också blivit ledd i sådan riktning, att den obetingat måste anses tillföra riksförsvaret ett ökat mått av värnkraft. Men en sådan på frivillighetens grund byggd rörelse måste mötas med förståelse och hjälp av den, vilken rörelsen avser att tjäna, eljest är fara å färde att verksamheten så småningom bortdör. Statsmakterna hava också tidigare insett detta, och de anslag, som riksdagen årligen lämnat, hava onekligen när de voro mera rikligt tilltagna fört rörelsen framåt samt, när de knappats av, åtminstone i viss mån hållit densamma uppe. Skulle därför det ekonomiska stödet från riksdagen utebliva, kan rörelsen icke längre uppehållas i önskvärd utsträckning, synnerligast som dess utövare i allmänhet höra till de pекuniärt sett mindre väl lottade.

Ett sådant öde anse vi icke skytterörelsen vara värd. När man så ofta möter påståendet att försvarskostnaderna äro för höga och måste nedbringas, förefaller det som synnerligen oklok hushållning att äventyra det stora tillskott i värnkraft, vår frivilliga skytterörelse skänker för ett i förhållande till försvarsbudgeten i övrigt ringa belopp. Vi anse oss här knappast behöva upprepa, vari detta består. Ammunitionsförbrukningen vid skyttebanorna (under 1924 omkring 11 miljoner patroner) visar, ställd mot arméns förbrukning 18 miljoner patroner (vari även ammunitionen för kulsprutor och kulsprutegevär är inräknad), att de frivilliga övningarna, där man kan säga att varje skott lossas för att nå det bästa möjliga resultat, hava en ofantlig betydelse. Det gäller att intressera den unge skytten att skaffa sig färdighet i vapnets bruk redan innan han går att fullgöra sin värnplikt, och det gäller i kanske än högre grad att hos den, som fullgjort värnplikten, vidmakthålla den skjutfärdighet han därvid förvärvat. Vill man över huvud taget, att vårt land skall försvaras och anser man, att vårt folk skall övas för sådant ändamål, då förefaller det oss självklart, att man därför använder sig av det intresse, som frivilligt erbjuder sig.

Gärna skulle vi sett att arméförvaltningens för skytterörelsen väl behövliga anslagsäskande vunnit bifall, men då varsamhet med anslagen får lov att iakttagas på alla områden, måste vi inskränka oss till att av riksdagen begära samma belopp, som utgår under innevarande budgetår.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen måtte för budgetåret 1925—1926 anvisa ett belopp av 500,000 kronor till det frivilliga skytteväsendets befrämjande.

Stockholm den 17 januari 1925.

<i>Arvid Lindman.</i>	<i>Bj. Holmgren.</i>	<i>David Norman.</i>
<i>John Hedin.</i>	<i>John Jönsson.</i>	<i>Ivar Anderson.</i>
<i>David Pettersson.</i>	<i>Erik Bernström.</i>	<i>P. Nilsson</i> i Bonarp.
<i>Edvard Lithander.</i>	<i>Birger Christenson.</i>	<i>E. O. Magnusson.</i>
<i>N. E. Nilsson.</i>	<i>Nils Winkler.</i>	<i>Erik Nylander.</i>
<i>Per Pehrsson.</i>	<i>A. H. Hedström.</i>	<i>P. M. Olsson.</i>
<i>Jöran Grapenson.</i>	<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>Georg Andréén.</i>
<i>L. L. Lorichs.</i>	<i>Erik Laurén.</i>	<i>Carl Ros.</i>
<i>Otto Järte.</i>	<i>Ewald Lindmark.</i>	<i>Thore Alströmer.</i>
<i>Per Rudén.</i>	<i>Gust. A. Gustafsson.</i>	<i>C. J. Öberg.</i>
<i>Bertha Wellin.</i>	<i>G. A. Björkman.</i>	<i>Th. af Ekenstam.</i>
<i>Karl Magnusson</i> i Skövde.	<i>Fabian Lilliecreutz.</i>	<i>Nils Holmström.</i>
<i>Joh. G. Svensson.</i>	<i>O. A. Ernfors.</i>	<i>A. Henrikson.</i>
<i>Gust. Svedman.</i>	<i>Erik Uddenberg.</i>	<i>Carl Larson.</i>
<i>O. Holmdahl.</i>	<i>Arthur Gustafson</i> i Kasenberg.	<i>Arne Forssell.</i>
<i>J. Fjellman.</i>	<i>P. Valerius Olsson.</i>	<i>Helge Almquist.</i>
<i>Nils Månsson.</i>	<i>Albert Johansson.</i>	<i>C. O. Johanson.</i>
<i>Swen Persson.</i>	<i>Ernst Göranson.</i>	<i>Otto Johansson.</i>
<i>Cl. Lindskog.</i>	<i>Birger Peterson.</i>	<i>Emil Bengtsson.</i>
<i>P. S. Hedlund.</i>		<i>K. J. Beskow.</i>